

LA TUIES

—Jo, per casar-me, hauria de trobar un home a la mida del meu gust.
—Per això els vas probant tots, oi?

DIARIO SEMANAL DE OPINIÓN Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUEMAS NOTUORIAS
¡SAL HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede

UN CONSEJO QUE ES PROBADO SE HACE DESINTERESADO

Hemos recibido una carta de un apreciable suscriptor, que, además, es de Castillo de Hieles y socio del "Pensil Recreativo" en la que solicita de nosotros un consejo.

Al hombre le pasa una de crespas. Figúrense ustedes que le ha vencido una letra de cambio y no sabe como pagarla.

La solución es más sencilla que hacerse de la U. P. Como sabe todo el mundo, cuando hay que cobrar una letra, el Banco manda a un cobrador de aquellos que llevan tantos botones y una cartera más grande que las de ir a estudio. Si va y el interesado no se la paga, le deja un papelito con la cantidad escrita para que vaya a retirar el efecto al mismo Banco, antes de las once de la mañana del día siguiente, para evitar que vaya al protesto. Las letras de los cuplés malos, que nosotros sepamos, son las únicas que no se protestan nunca. Se coge ese papel, se va con las pafias al establecimiento de crédito de referencia, se pregunta donde está la sección de Caja y luego, no hay más que acercarse a la ventanilla y decirle al cajero.

—¿Me hace usted el favor de entregarme esta letra?

Y se le da el papelito. El cajero, que casi siempre va sin afeitarse y lleva ojeras de concha, se mira el papel, contempla al individuo por encima del hombro, como quien dice: "Bueno, uno que ayer no tenía los cuartos a punto", regira los papeles, y en menos de tres horas,

suponiendo que no la haya perdido, la entrega. Se pugnan las pafias y ya está. Es aceite en una luz.

Como ven nuestros lectores, nosotros somos diligentes y serviciales y damos solución a todo el mundo, sin pedir nada por la consulta. Somos así. Bilaterales y reconfortantes, que diría Forgas.

LA TIERRA TIEMBLA

Así nos lo afirma un corresponsal que tenemos en Cuenca y que es pariente de un amigo de Marius. Según parece, en la citada población, hay un sujeto que se dice Carlos La Tierra que por las noches se va de borilla, y vuelve a su casa cuando cantan los gallos. Ayer, su dulce y amante esposa le esperó tras la puerta con una estaca más tiesa que las pantorrillas de una menor, y el pobre hombre empezó a temblar como nosotros cuando nos dijeron que Lerroux y Romanones hacían allí. Gangas que trae hacer el corrido.

EL "ALUMBRAO" DE LA PLAZA

En el dispensario municipal y urbano de la demócrata, popular y sufrida calle de Barbará fué auxiliado noche un sujeto que se llama Anselmo de la Plaza, que presentaba una curda de regular tamaño de la que se había apoderado en una taberna de la calle de Tres Camas.

EL CORTE DE LA SIERRA

Ha obtenido el primer premio en el concurso de figurines de modas, la simpática modista Carmen de Sierra, a la que, entre paréntesis, tuvimos el honor la otra tarde de parchear solemnemente en el "Iris Park". Según manifestación de los señores que componían el Jurado, el corte de la Sierra es de aquello más elegante. Aviso a los ansiosos.

ATENTADO A UNA MUCHACHA

Esta mañana, en la plaza del Muñeco, un trapisondista que se dice Celedonio, se acercó a una joven que vendía tomates en una parada y empezó a magrearla con disimulo.

La muchacha, que tiene una voz de tiple muy caía, empezó a dar gritos, acudiendo al lugar del suceso un cabo del somatén, dos socios de la "Liga Antiduelista" y la Moños, que acertaban a pasar por aquel cantón.

El atrevido joven fué detenido y puesto a disposición del Juzgado, y la muchacha hubo de ser asistida en una farmacia próxima, donde le dieron a beber un poco de agua nabo.

(Nota de la Redacción: Como ven nuestros lectores, el tabalote del cajista se ha dejado una "hache" en la cabecera. Cosas de la edad.)

SUCESO SANGRIENTO Y ESPELUZNANTE

En la calle de Treinta Clavos se pelearon esta mañana una flavia, que cuenta sus buenos cincuenta años, y un taber-

nero que es vegetariano y es suscriptor de "El Resumen". El origen del suceso fué que la mujer le pidió trabajo para una hija que tiene, que es muy cachonda y va a bailar a la "Bohemia", y el tabernero le contestó que si se la mandaba, se la colocaría en seguida. Mediante la intervención del Gordito, que estaba allí cerca, se aclaró lo ocurrido y todos se fueron tan campantes y satisfechos.

CHISTES TRIADOS Y REMENADOS

¿Cuales son los trenes que gozan de mejor fama?

Los que van a Hospitalito, que pasan por "Sans".

¿Y los tranvías más limpios?

Los de "Coll Blanc".

¿Y los más poéticos?

Los que van al Camp de l'Arpa.

¿En qué se parece un tentadero de reses bravas a un corrido?

En que en un tentadero siempre hay alguna vacada y un corrido "va cada" día de burilla.

Advertencia. Don Alejandro Lerroux, en vista de estos chistes, ha acordado convocar a una asamblea extraordinaria al partido para acordar la inclusión del autor de los mismos en la próxima solicitud de amnistía.

UNA NOTICIA ESPANTARRANTE. VAN A SUBIR LOS MARCOS

Nos comunican de Masquefa, con aquella diligencia, que un día de estos subirán los Marcos. Las Marcos son dos hermanos que tienen unas tierras y quieren ver cómo les ha sentado el agua de estos días.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOS

Els estalvis

EL nostre amic B.t.ll. està desesperat, perquè el compte que cada trimestre li presenta la modista de la seva amigueta creix com l'escuma del xampany, el d'allonses d'un viatjant quan balla a la "Bohèmia" i el preu de les subsistències.

Dimecres passat, en B.t.ll. va voler portar la xicoteta al Liceu. Amb tal motiu, ella va creure oportú estrenar un vestit, exageradament escotat, al costat del qual, les discutides estàtues de la plaça de Catalunya venien a resultar una mena d'ornament propi per una portada de "La Família" o de "La Hormiga de Oro".

—Què et sembla aquest vestit? — va preguntar la noia.

—Bonic, bonic...

—I gens car. Set centes pessetes...

En B.t.ll. va reflexionar un moment i comprenqué que allò no podia anar.

—Noia — li digué — em sembla que hauries de mirar de què la factura de la modista no pugés tant...

En aquell moment, desbordant-se de l'escot, un pit rodonet, ferm i temptador, amb una maduixeta roija que convidava a la mossegada sortí d'en-

tre la roba, com si fos l'advocat defensor de la seva gentil mestresseta. Aquesta, sabent que un "mimo" a temps serveix molts cops per apaivagar les més grans tempestes, el refregà per la cara del seu amant, ensems que li deia:

—Encara vols que escatimi més la roba?

Règim sever

EN M.r.g..t.s ha passat uns dies empiocat. Res: un cop d'aire i un xic de ventrellada. Afortunadament, amb una bona purga i una suada, tot va passar.

—Demà ja li deixaré menjar un xic de peix, — va dir-li el metge quan el xicot començava a anar bé.

I, en efecte, l'endemà, la minyona va entrar a en M.r.g..t.s un bocinet de lluç bullit, no gaire més gran que una peça de deu cèntims.

En M.r.g..t.s no va dir un mot. Menjà l'escassa racció que el metge li havia assenyalat i, després, cridà a la minyona:

—Porti'm un segell de correus.

Davant d'aquella sol·licitud tan estranya, la raspa es va quedar mirant el malalt, tement, no sense motiu, que aquest s'hagués tornat ximple a causa de la debilitat.

—Que vol escriure a algú, senyoret?

—No — respongué en M.r.g..t.s —. Es per anar llegint a fi de què se m'assenti bé el dinar...

Els progressos de la radi

L'amic refinat, que va sempre a la recerca de sensacions noves, va descobrir l'altre dia, mit-

jançant una amiga que fa de modista i quan surt del taller es permet el goig de fer una mica la bogeta, una nova torre als barris aristocràtics, que serveix de discret refugi a les parelles que s'uneixen il·legalment, sols sigui per mitja horeta. La casa estava molt bé, les cambres eren grans, moblades amb luxe, confort, netedat... Però valien quinze pessetes.

—Quinze pessetes? — vàrem dir al nostre amic —. Noi: és molt car! Al "Xalet", per deu pessetes s'hi està molt bé...

—Si — respongué el nostre amic fent un gest com si encara es delectés amb les delícies de l'estona passada —. Però és que allí...

I va fer un gest de misteri.

—Allí... hi ha raditelefonia!

La identificació

LA senyora C.n.11 ha observat fa dies que la panxeta de la seva raspa s'engreixa d'una manera força alarmant. Tement, i no sense motiu, que la xicota hagi relliscat, es decideix a interpellar-la. Al principi, l'angelet d'aiguera, nega, es torna vermella i, per fi, plorant, com és de rigor en aitals casos, acaba per confessar...

La dama s'estima a la raspa i la creu més bona noia del que ho és en realitat.

—Pobra criatura! — exclama eixugant-li les llàgrimes —. I qui és el pocavergonya que t'ha deixat en aquest estat?

La raspa alça els ulls al cel i, al cap d'un moment de reflexió, com si cerqués quelcom entre els seus records, respon:

—No li sabria dir, senyora. Una ha de "conversar" amb tanta gent...

L'Hortolà de Sant Boi

Aquest número ha passat per
la censura governativa

—Es veritat que aquestes mitges de seda, són de la senyoreta, però també és veritat que les ha pagades el senyoret i que ja començo a tenir-hi tan dret com la senyora.

ESCENA FAMILIAR

A casa dels senyors Roscall, el dia dels Reis. Hi ha un dinar espaterrant i la canalla hi frueix d'allò més. Melcior, Gaspar i Baltasar han atés llurs precos i emplenat la casa de joguines. A l'hereu dels Roscall, l'Enriquet, que té vuit anys, li han portat, entre altres coses, uns coberts de plata amb les inicials gravades.

La criatura es serveix de cullera i forquilla sense que ningú no li digui res, però a l'hora dels postres, vol agafar el ganivet i el pare té por de què es faci mal.

—Deixa estar, que et faries pupa! — li diu.

—No tinguis por, papa...

—No ho vull! Deixa estar! No vull que te la pelis tot sol! Ja te la pelarà la teva cosineta, que és més gran i té més experiència.

Es tracta, com vostès hauran endevinat, d'una poma. Aquesta previsió paternal, en no permetre que un nen de vuit anys se la peli tot sol, ens ha emocionat fonamentalment...

Bur Letta

—Què us passa, Tòful?
—Oh, res... Mirava si al matxo "també" li havia crescut una pota.

PREVISIHO

LA Carmeta, ex-dependenta d'una sabateria del carrer de Fernando, es va cansar de provar borceguins i es va dedicar a provar una altra cosa que, si bé al principi costa més, després resulta d'allò més còmoda. Però la noia, encara que és boniqueta, jove i vesteix bé, no ha tingut gaire sort.

Viu quasi tan modestament com abans i s'ha pogut comprar, amb molts estalvis, un anell i unes aracades de brillants, un abric de pells i uns quants mobles. De quartos estalviats, ni un. I, encara, per poder anar fent, ha de tenir tres "fulanos" a l'hora.

—Sembla mentida! — li deia l'altre dia una ex-companya de taller —. Tres "fulanos" tens?

—Si, noia! — va respondre —. Es allò que diuen: moltes gotes fan un ciri...

Bar Betta

UN HOME CONFIAI

CADA diumenge, a les cinc de la matinada, el senyor Barnet, corredor d'incendis, es lle-va arregla el paquetet de l'esmorzar, els hams, els cucs, les canyes, agafa el tren al carrer d'Aragó i se'n va cap a les costes de Garraf. Allí baixa, cerca un reconet on s'estigui bé i prepara la trampa perquè caiguin els peixos. Quan torna a casa són quarts de dues, i quasi sempre du una quantitat de menjar bastant apreciable.

Això i la manilla, són les seves dues úniques distraccions. Ell se'n mostra molt satisfet, i la se-

va dona, l'ardenta Carmeta, encara més. Perquè, mentre el seu marit s'està pescant, ella també pesca. La seva pesca, és d'una altra mena, i l'explicaria millor als nostres llegidors un cosí que té, que és més fresc que la Sibèria i més atrevit que en Marcellí Domingo en els seus bons temps. El senyor Barnet, per ésser fidel al classicisme, no se n'adona.

—Això d'anar a pescar — deia l'altre dia al cafè, la mar de satisfet —, em distreu molt. Mi-reu: aquest matí, he agafat una llissera que feia un pàm i mig. He dinat i ara he deixat a la meva dona i al meu cosí que me l'estan fregint.

V. A. D'ock

LES COSES S'HAN DE PENDRE AMB CALMA

TINC uns veïns al replà, que són la mar de trempats. Són una ex-dependenta del "Bar-rato i un viatjant de cordes de guitarra. Ella té disset anys i ell vint-i-dos. Es van casar pel febrer i l'altra nit, la llevadora ja va haver de córrer.

Cal dir que tot va anar bé i que va nèixer un nen més bufó que una d'aquelles escultures de la plaça de Catalunya que tan varen fer aixecar els esperits de segons quins ciutadans.

—Caram! — vaig dir l'altre dia a la xicota, que ja es lleva i va amb la criatura a tot arreu, en-senyant-la com si fos una joguina—. Quin "cupi-do" més bufó li ha comprat el seu senyor pels Reis!

—Si, senyor... Què hi vol fer... Són coses del matrimoni...

—De les que vostè i el seu espòs estan ben con-tents...

—Evidentment — respongué la noia —. Però, francament, no li sembla que el meu marit no m'havia de fer mamà, tan joveneta

Hark Hetta

UNA NOIA AVENÇADA

A casa d'una modista que hi ha al carrer de Pelayo i que, per cert, és bastant nandulan-desca — en honor seu sigui dit — es va presentar l'altre dia una marrequeta de setze anys, menuda i bufona, que demanava feina. El que feia més gràcia de la criatura, era que duia una panxa com una dona gran. Res, inexperiències de la jo-ventut, ja us ho diré.

—Venia per l'anunci que vostè ha posat a "La Vanguardia"... — digué la nena.

—Caram, caram! — féu somrient, la mestres-sa, a qui aquestes coses fan molta gràcia —. Jo volia una aprenenta, saps...?

—I bé?

—I tu, almenys pel que es veu, ets ja una fa-drina molt avençada...

K. Briola

LA TASCA AGRADABLE

Acân Prunés — fàbrica de dolços i xocolata — hi ha d'encarregat de la secció d'empaquetat un vellet que es diu senyor Miquelet. Es un home que ja té sexanta cinc anys i que tot s'ho pren a la valenta. Hi és des de fa vint-i-cinc anys, o sigui des de que la casa va fundar-se i quan alguna cosa es fa malament, s'enfada més que si fos l'amo.

L'empaquetat el fan noies, jovenetes, despreocupades i barrilaires, que, com saben que el senyor Miquelet, encara que cridi molt, és un bon jan, n'hi fan de tots colors.

Fa pocs dies, l'home, cansat de què li prenguessin el pèl, se'n va anar a trobar el seu principal, el senyor Prunés.

—I doncs, què hi ha senyor Miquelet — li va preguntar aquest amb to jovial —. Com va tot això?

—Miri: molt disgustat, senyor Prunés. Aquelles xicotes cada dia són més entremaliades. No m'atenen, no m'escolten i em fan enfadar d'allò més.

—Sobretot, Carmeta, si vé el meu marit, procura entretenir-lo amb qualsevol tonteria... Si et sembla, et pots posar la meva camisa violeta, el meu pantaló blau-cel i les meves lligacames...

—No cal: som naturalistes.

—Bé, home... No s'ho prengui així!

—Es que fan molts disbarats, i com que ja em veuen vell, no em respecten. Cregui, em faria un gran favor si em traslladés de secció. Això d'haver d'estar sempre a damunt de les noies, se'm comença a fer pesat...

El senyor Prunés va somriure i, després, donant un copet amistós a l'esquena del seu empleat, li va dir:

—Doncs miri que aquesta tasca d'estar a damunt de les noies, jo la trobo d'allò més agradable...

K. Pritxet

RAO CONVINCENT

L'altra nit es va presentar al Jutjat de guàrdia — on sempre en passen de bones — el triunvirat tradicional: la mare, bigotuda i malcarada; la noia, vermella com un pebrot i que plora com una Magdalena, i el jove, un xic esgrogueït per la força de les circumstàncies.

—Vostès diran — féu l'oficial de la secretaria, amb el to sec de qui no està per gaires murgues.

—Aquest pocavergonya, que ha deshonrat la meva filla! — cridà la irritada mamà.

No va dir això, precisament, sinó que va canviar el terme genèric "deshonrar", per un altre, bastant més precís, expressiu i nandulandesc. Perquè els llegidors m'entenguin, diré que va anomenar una cosa que tenen les mongetes i manca a la radiotelefonía. (Més bé, no ho haurien explicat a l'avi "Brusi").

L'acusat escoltà a la mare i, quan va haver acabat, féu una senyal a l'oficial, com significat el seu desig d'enraonar.

—Què ha de dir vostè en descàrrec seu? — interrogà aquest darrer.

—Que el que diu aquesta senyora no és cert. Jo sóc incapaç de fer això a la seva filla. Amb prou feines ho vaig fer a la meva dona...

Kar Tronets

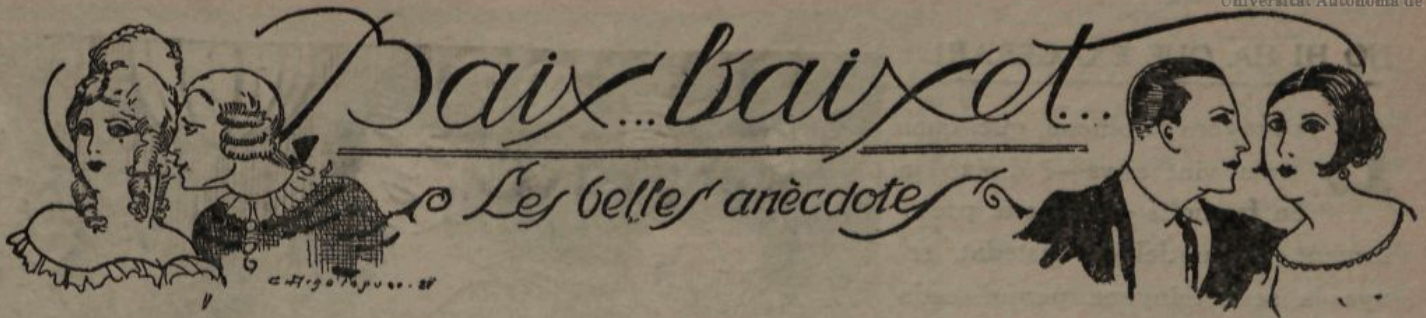
EL GOS ENTREMALIAT

PER la Rambla es passeja, en companyia d'un magnífic lulú, de Pomerània, la Suzon, aquella meuca francesa que té tanta clientela. Troba un antic conegut i comencen a parlar. El gos, que és bastant entremaliat, comença a posar-se-li davant i no el deixa caminar.

—Recristina! Quin gos més amoïnós! — exclama ell —. Es veu que té molta afició a posar-se entre cames!

—I per això no t'agrada? — respon la Suzon —. Jo, en canvi, és per l'única cosa que me l'estimo! Es tan carinyós!

T Rempat

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

MATI D'HIVERN

AQUELL matí assoleiat i tebi del dia de Nadal, m'havia llevat tota nerviosa. Com si la visió del dinar patriarcal, enfarfegat i lent, m'anticipés un xic la tortura de dues hores de taula entre cunyats, germans i nebots.

Estava com entontida. Divagava. Els muscles no actuaven amb la rapidesa que m'era habitual. Un pessigolleig d'engúnia em tenia acobardida. Nua sota la bata, anava d'aquí d'allà amb una turpitud enervadora. Dues o tres vegades em vàreig revolcar pel llit per a desentumir els tendrums amb flexions violentes. Tot inútil: la laxitud no m'abandonava.

Havia passat bona nit, per xò. He dit bona? Bé, deixem-ho així! Aquestes nits d'ensomni, acostumen a classificar-se com a dolentes. Jo les trobo delitoses. Tots els somnis es fan realitats. Totes les creacions tumultuoses del cervell, prenen vida i moviment i l'Hércules quimèric avença entre núvols i se'l veu apropar-se rebotents els muscles, ample el tórax, al vent les melenes de brau insaciable, colrada la pell pel sol i pel vent, la vista extraviada, els llavis ressecs...

Jo, aquella nit, l'havia vist, al ciclop desitjat. L'havia vist i sentit ajassar-se al costat meu, com un Samsó flairant a Dalila dormida damunt l'herba fresca.

I havia sentit el pes de la seva córpora damunt meu, i un esqueixament de goig m'havia despertat.

Per xò, després, en el matí assoleiat i tebi de Nadal, tota jo era un esblaimament i el neguit i la frisança feien del meu cos un caminal de formigues torturadores...

—Quan la senyoreta vulgui — em digué Berta, la dolça serventa apropant-se'm, carinyosa.

—Si, si!... De seguida!

I d'una revolada vàreig llençar la bata, retorsant-me davant del mirall en contraccions violentes, per a desensopir-me d'una vegada.

Després, vàreig córrer, enjogaçada, vers la banyera, i Berta seguí amatenta els meus passos.

La carícia de l'aigua tèbia em produí un nou esllanguiment; no d'engúnia, de dolçura...

Berta, quietament, l'esponja a la mà, resseguia el meu cos amb suavitats d'entrecel. Els parpries se'm cloïen, talment com si fossin núvols de to-

nalitats no definides. Sentia un benestar inefable, un abandó...

—Berta! — vaig murmurar entre dents, com en un sospir.

—Senyoreta?...

—Així... així...

L'aigua tebiona em penetrava tota. Talment com si el bany no fos extern. Oh, quina delícia!...

Prompte vibraren totes les meves fibres i poc a poc vàreig anar despertant de bell nou...

Berta m'oferí en l'alta copa de cristall la menta afrodisíaca amb aigua gelada que vàreig engolir amb veritable avideç...

Després, la dutxa freda i...

Berta i jo rodolàrem per damunt de la catifa morbosa i al·lucinant, embolicades en la gran tovalla russa...

Agil, recobrades les energies, clar el cervell i serena la mirada, aquell matí d'hivern, passeig de Gràcia amunt, tots els homes em semblaven despreciables, minços, com si no haguessin fet prou bé la creixença...

Cal confessar, per xò, que no s'assemblaven de res al meu Hércules!...

LAURA BRUNET

AVUI

Es posa a la venda el primer volum complet
de les

AVENTURAS GALANTES
DE LA POMPADOUR

L'obra més bella que ha produït la nostra
col·laboradora

✦ LAURA BRUNET ✦

Preu: 4 pessetes — Kiosks i Llibreries

NO HI HA QUE EXAGERAR!

LA senyora Filomena, que, quan tenia vint anys—i d'això ja en fa molts—no era, precisament, un model de castedat, renya la seva minyona perquè cada dia la troba a la cuina amb un soldat diferent.

—Això és un escàndol!—li diu— Vostè deshonra la meva casa! Sembla mentida!

La minyona, que coneix els antecedents de la senyora, creu haver de contestar quelcom.

—La senyora ja es pot fer càrrec que la carn és flaca... I la senyora bé ha estat jove com jo...

Llavors, la senyora Filomena, ràpida com un exprés, contesta:

—Jove, sí, i molt jove! Però, tant com vostè, mail

Von Bent

UNA AVARIA

AL carrer de Sant Joan de Malta hi ha una fàbrica de pentinats de llana, el personal de la qual és, en la seva més gran part, femení, i, com és natural, excessivament nandulandesc. LA TUIES, en efecte, és per a les esbojarrades xinxes una mena de Gazeta o de Fulla Oficial, i, el dimecres, el dia assenyalat de barrila i de "grimègia" dintre els tallers.

L'altre matí, a quarts de deu, una part de la fàbrica va interrompre en sec el seu treball. Les màquines van deixar de rodolar, perquè els motors havien fet figa. El majordom va córrer a veure què passava i aviat veié la causa de l'accident.

—Es qüestió de mitja hora — va dir —. No sé com rediables ha estat, però el cas és que s'han fos els ploms de la "comitiva".

Volia dir l'"acometida", però no és cosa de demanar a un majordom de fàbrica que sigui ateneista, no els hi sembla?

Les noies, en saber que n'hi havia per tanta estona, van decidir, amb permís de l'amo, naturalment, sortir a donar una volta fins als Quatre Cantons, per esperar que l'avaria fos reparada.

Una part del taller, que no necessitava força, va seguir treballant. Quan les noies estaven ja fo-

—I tu, no has tingut mai cap promesa, Ramonet?

—No senyora.

—Quina llàstima, perquè tens coses, creu-me, tens coses per poder-ne tenir tantes com vulguis.

ra, va arribar un conseller de la fàbrica — es tracta d'una societat anònima — i veient l'atur, es va voler informar del què passava.

—I on són les noies? — va preguntar un cop li hagueren explicat tot lo esdevingut.

—Com que només haurien fet nosa, els hem donat permís perquè se n'anessin fins que tot estés apariat — contestà el majordom.

—I totes han parat?

—No senyor — va fer l'encarregat —. Només han parat les que carden.

Tit Hella

ANAR PER LLANA...

ELS diumenges a la tarda va a ballar a l'"Iris" una guanterera que es diu Rosina i és d'allò més caia. Segons afirmen males llen-

L'ACLARIMENT NECESSARI

L'Anton, que s'entenia amb la muller d'en Lluís, el més fidel dels seus amics, com és natural, va trobar-se, en anar a veure l'adúltera esposa amb què aquesta estava en braços d'un tercer en discòrdia que, en veure's descobert, va guillar.

L'Anton era un noi de molt mal caràcter, i la dona, amb just motiu, temia una escandalera terrible. Però, no va ésser així. El xicot va acontentar-se amb preguntar:

—Escolta! Vols fer el favor de dir-me qui és el que porta banyes en aquesta casa?

B. Orrango

UNA NOIA COMPLACENT

—Es aquí que t'has fet el mal?

—Allà on vulgui el senyoret.

gües, és bastant bojota i ha tingut algunes aventures galants.

La darrera festa, la Rosina va trobar un viatjant — l'etern tenori dels balls d'entrada és el viatjant — que la va convidar, a la mitja part, a pendre un sandwich i una copeta de Xereç. Garelaren, i el noi començà a portar la conversa per uns viaranyes un xic atrevits.

—Vol dir que no m'enganya...? Vol dir que no ha vist mai el món per un forat vostè? — preguntava el viatjant amb tota la barra del món.

—No, jove, no — respongué l'aixerida Rosina —. He vist el món i molts cops, però no ha estat per un forat. Ha estat per una esclotxa...

K. Parró

LA MODA D'AVUI EN DIA

JA deuen saber vostès, si són corridos, que la darrera novetat a les cases de "broma y guasa" consisteix en tenir una negra. Una negra joveneta, quasi nubil, si pot ésser, abillada només amb un gasa blanca. Jo, mal m'estigui confessar la meva insignificància, els haig de dir que no he tastat aquest plat nou, que em faria l'efecte, segons em sembla, de què estava estimant una capsa de betum. Però, altres que han estat més gosats que jo, em diuen que les negres tenen alguns avantatges, entre ells el de no renegar, no parlar de la Mary Pickford i acontentar-se amb una pela de propina.

En cert establiment nocturn del carrer de Muntaner, en tenen una, que sembla que és la que té més "salida". Un amic nostre, que és un xic sentimental, se'n va anar l'altre dia i la va demanar.

Se'n varen anar cap a l'habitació, ella es va despullar, per a la qual cosa no va tenir gaire feina, puix duia només que una bata i la camisa, i ell va començar a amanyagar-la afectuosament.

—Com et dius? — li va preguntar.

I ella, somrient i obrint molt els seus grans ulls

un xic inexpressius, va respondre, senzillament:
—Blanca...

B. Orrango

EL MANIQUI INFIDEL

DON Lleó, riquíssim comerciant de finques rústiques i urbanes, estava desesperat. Solteró empedernit, i corrido impenitent, es passava totes les nits de barrila, mes, ail, que les roses en apariència més fragants, tenen espines i causen greus punxades! Don Lleó tenia ja compte corrent, sense que es tanqués mai, a la farmàcia, i els comptes de l'especialista en malalties d'aquelles que un se les amaga com si fossin una cosa lletja, pujaven sumes fantàstiques...

Les nits que don Lleó, degut al seu estat de salut, no estava per brocs, perquè li feia mal la boca, se n'anava a l'Ateneu i allí s'empassava tots els tractats que els savis facultatius han escrit "sobre" aquelles malalties que diuen que va importar d'Amèrica el senyor Colomb, juntament amb els plàtans, els lloros, les rumbes i el tabac.

Tot això, naturalment, no li servia de res. Pe-

—I ara, què més vols, maco?

—No ho sé, filla, perquè ja he provat tots els plats!...

rò, a força de llegir, va trobar un dia un procediment que li va semblar la salvació per ell. En un llibret sobre la navegació a la vela, va veure un capítol dedicat a l'abstinència sexual entre els marins. Així va assabentar-se que, als vaixells que no eren prou importants per tenir una meuca i pagar-la a tant per barba — anàvem a dir a tant per una altra cosa — tenien una dona de goma, buïda per dintre i que s'omplena d'aigua calenta quan havia de servir, perquè donés així la sensació més perfecta de la tebior del cos humà, a la qual no mancava cap detall per fer feliç i content un home...

—Això si que és una troballa! — pensà don Lleó —. Me'n vaig a encarregar-ne una de seguida!

L'ortopèdic al qual va acudir li va contestar que allò li costaria molt car.

—Avui en dia, ja no se'n fan. Primer, perquè, amb la navegació a vapor, els viatges són curts, les escales freqüents, i un home, per temperament que tingui, pot molt bé esperar-se... A més, als vaixells, avui en dia, hi han cambreres, minyones, noies que fan el menjar de la tripulació i... "Bueno", no cal que li expliqui més. El meu avi, que Déu l'hagi perdonat, m'havia ensenyat els motllos, que són al magatzem... Però, si vostè diu que hi té tan interès, ja li farem, ja... Se'n farà mil cinc centes pessetes...

Quinze dies després, don Lleó es sentia l'home més feliç del món. Ja tenia a casa, tancada amb pany i clau dintre una cambra, la femella de goma que l'anava a lliurar per sempre més de sàndals, injeccions, cataplasmes i altres mandangues per l'estil...

Durant dos mesos, l'home va viure completament tranquil. Però, un matí, a l'abillarse, va notar uns símptomes gens tranquilitzadors. Va anar corrent a càl metge.

—Ha tornat a rebre del carpó! — li va dir, l'especialista, somrient —. Per vostè es veu que no passen els anys...

—Com! Malalt altre cop? — va preguntar don Lleó —. Es imposible! Si no he tingut tractes amb cap dona més que amb una de goma que m'he fet fabricar expressament i tinc tancada amb pany i clau...!

I va explicar-li el truc que havia adoptat per no tornar a estar malalt.

—Doncs es veu, don Lleó — afirmà novament el metge — que fins les dones de goma fan traïció avui en dia...

El pobre home ignorava que el seu criat estava assabentat del seu secret i que, quan era fora, obria amb una clau falsa i es desfogava amb el maniquí de cauxú.

F. Orrolla

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

LA PLANXA DEL DETECTIU

EN Jem Menphoom, detectiu anglès, va venir a Barcelona a muntar una agència de serveis privats. Va fer reclam a la premsa, als diaris, a la "Radi Barcelona" i va fer enganxar uns paperets portant la seva adreça als mingitoris.

Com que en Jem Menphoom va fer bé la propaganda, aviat li van començar a encarregar assumptes. Un pare a qui havia desaparegut la seva filla gran, sense que ningú no sapigués on era, va ésser un dels primers clients.

—Busqui-la! Busqui-la! — suplicava el pare —. Almenys l'hauran dut a cà'n Verdura i li hauran trencat el... respecte!

En Jem va pendre les senyes de la desapareguda i, aquella mateixa tarda, se'n va anar a l'ateneu a llegir els diaris, a veure si als successos hi havia res relacionat amb ella. Però no va trobar res. En canvi, a prop d'ell sentí una conversa que li va semblar interessant:

—Com ha acabat allò d'aquella noia? — deia un noi d'uns vint-i-cinc anys amb melenes i ulleres de conxa, dirigint-se a un altre xicot que estava escrivint.

—Molt bé. Portant-la a cà la Pepita. Allí, almenys, es guanyarà la vida!

—Magnífic, noi, ets un "as". Ja has cobrat?

—No. Hi aniré demà a la tarda. Són gent formal.

El detectiu va esperar tranquil·lament que el

xicot sortís i quan va ésser al carrer li va posar la mà damunt de l'esquena.

—Doni's pres! — li va dir —. I porti'm de seguida a la casa de mala nota on ha portat a aquesta infeliç que vostè ha raptat!

—Jo? — va dir l'ateneïsta en el comble de la sorpresa.

—Si, vostè! A veure si em negarà que vostè és l'autor de la seducció de la Dora Itard, a qui la policia està cercant vanament...! Jo he sentit com vostè ho explicava!

—Perdoni, senyor. La que jo he portat a cà la Pepita no és a aquesta noia que vostè diu, sinó a una altra que es diu Quima Pretta, filla, per cert de la meva fantasia, i heroïna de la novel·la per entregues "La neboda sense tia o els misteris del carrer de Perecamps", que estava escrivint per a l'editor Sánchez i que no sabia com acabar...

El detectiu, en veure la planxa, va plegar el ram i ara es dedica a vendre cacauets a comissió.

Salt Passer

DIADA DE NADAL

A casa dels senyors Pelfort, amb motiu de la diada de Nadal, es reuniren almenys vint-i-cinc persones entre germans, nebots, cosins, promeses, promesos, dides, didots i no recordo quanta monserga més. La majoria eren jove-nalla. Es menjava abundant, es bevia regular i després es ballava amb gramofon. Era una festa familiar d'allò més simpàtica.

La reina de la festa era sempre la Conxita, una xamosa noieta de setze anys, un xic massa ingènua, a qui els xicots n'hi feien de tots colors. Amb pretext de què semblava una nena encara i estava per jugar, els seus consins s'hi aprofitaven de valent, sense que ella s'enfadés ni fes altra cosa que riure, amb la més bona intenció.

S'havia acabat la sobretaula i tots eren al saló fent barrila quan l'Hermínia, una altra xicota que

només pensava en atipar-se de bons talls, va dir:

—Estic molt contenta perquè, en tallar el pollastre, m'ha tocat una ala, que és el que més m'agrada.

—Doncs a mi — contestà innocentment la Conxita, sense donar-se compte de què deia una doble veritat — m'han tocat les cuixes!

Kar Tronets

CANVI DE FRUITS

EN Toll era un dels més assidus concurrents a la "Bohèmia". Arribava quan encara els músics no eren al seu lloc i, com un general que es prepara a pendre posicions, inspeccionava la sala d'un cop d'ull. Després, s'instal·lava a una llotja que tenia abonada amb tres o quatre amics i esperava el moment de començar les operacions.

Aquestes duraven poc, o, almenys, si continuaven, era en un altre front. "Verdura", "Xalet", o "Mont d'Or", segons les circumstàncies. Tenia una clientela de raspes que quasi es podia qualificar de fixa.

En qualitat de cosa escollida, en Toll ballava algú que altre ball amb la Roser, una mecànografa del carrer de Sepúlveda d'allò més caia, i que reunia, entre altres molts atractius, el d'ésser una noia que no passava de les bogeries perdonables en una criatura jove i bonica que es vol divertir i passar l'estona. Es a dir que amb ella no hi havia res a fer, o almenys, ho semblava.

En Toll no perdia les esperances. A ell, corrido "tres cepas" no n'hi havia resistit cap, i per això, tenia la ferma convicció de què un dia o altre cauria.

—Aquesta és una poma — deia a tothom que volia escoltar-lo —. Es la poma que guardo per la set. Ja li arribarà el torn, ja!

El torn es va presentar per Nadal. Era una tarda en què en Toll podia triar entre quatre o cinc minyones de servei que s'havien begut el xampany que havien deixat els senyorets i sentien llurs cors joves que demanaven gresca. Però, la Roser es mostrava excessivament expressiva i no era cosa de deixar perdre l'oportunitat.

Durant el ball, la noia es deixava entrecuixar més que de costum, i permetia que en Toll fiqués mà per llocs un xic perillosos.

Cap a la mitja part, en Toll i la Roser van desaparèixer. Ningú no va saber on anaven, però tothom s'ho va figurar.

L'endemà, diada de Sant Esteve, en Toll va comparèixer a la "Bohèmia" més empipat que si el gall se li hagués posat de través. Res: que la Roser, a darrera hora, havia tingut por de les conseqüències i... "naranjas"!

—I això — li va dir un company — que era una poma per a la set!

—Si, noi — va respondre en to malhumorat el fracassat tenori —. Era una poma i em vaig haver d'acontentar amb una pera!

Fi Blada

LA RIFA D'EN CAROL

TOTS l'apreciaven pel seu bon caràcter, perquè regalava egipcis de contraban a tots els amics i perquè quan anaven a algun lloc, sempre volia pagar ell. Era corredor d'olis, es deia Carol i es guanyava bastant bé la vida.

Un any, per Nadal, vàrem anar tots a cà la Mamà, excel·lent lloc d'esbargiment per passar una tarda tan sacrosanta els que, com nosaltres, vivim lluny de la família i estem a dispesa.

—Què? — va fer mamà Dolors, amb aquell somris tan simpàtic que n'abilla —. Com us ha anat la rifa?

—Malament! — va fer l'un.

—A mí em toca un duro — contestà l'altre.

En Carol, ocupat amb el palpeig d'una de les pupiles, no deia res.

—I tú, què dius de la rifa? — li vàrem preguntar.

—Ah! Jo? Res! Ja sabeu que n'estic molt content!

—Si? Què t'ha tocat alguna vegada?

—Molts cops. Mireu: de jove vaig començar treient-ne una de petita, i ara, em faig uns tips de treure la grossa! Veritat, nena?

K. Kuet

ANAR PER LLANA...

LES set del vespre. Dos pixatinters, que acaben de sortir del despatx, empaiten una parella de modistes que, pel que es veu, no estan per bromes perquè no es dignen contestar a les floretes que els hi van tirant.

Pugen Rambla amunt. En ésser a la plaça de Catalunya, un d'ells pert la paciència i exclama:

—Mare de Déu, i quines pretensions! Amb aquestes pantorrilles tan primes que tenen!

Llavors una de les noies es gira i, contemplant el dependent, li diu:

—Escolti, reiet: que les tenen gaire groixudes, vostès?

Bar Ketta

Conte previst del número passat:

LA DECENCIA, ABANS QUE TOT.

D O S C H I - 15

—Vols creure que encara no entenc com hi ha homes que els hi agraden estretes?

L'ULL CLINIC

EL pengen a en Letamendi, però és original d'un professor de Medicina que encara belluga, i per molts anys poguem seguir-ho dient així.

Nosaltres el reproduïm per tal de què no es perdi i es vaigi trametent de generació en generació.

Un matí, el professor donava una lliçió d'anatomia amb un cadàver a la vista.

—En la nostra carrera — deia — cal tenir dues coses: poc escrúpol i molt ull clínic.

I, per a demostrar la veracitat de la seva asseveració, digué:

—Fixint-se en el que vaig a fer i provin després d'imitar-ho.

I va ficar el dit dintre un forat gens flairós del cadàver, posantse'l després a la seva propia boca.

Els deixebles varen quedar astorats. Ningú no s'atrevia a seguir el fastigós exemple del professor. Per fi, un dels estudiants, el més despreocupat de tots, se'n va cap al mort, li fica el dit a les postrimeries, que deia l'altre, i se'l llepa conscienciosament amb la consegüent repugnància.

El professor va somriure.

—Vostè, jove — va dir dirigint-se al que s'havia decidit a cometre aquella porqueria — de poc escrúpol ja en té, però li manca ull clínic. Si n'hagués tingut hauria vist que el dit amb què jo he tocat el mort era l'índex, i el que m'he ficat a la boca, l'anular...

Na-Reju

UN INSOLENT

DONYA Rosaura és una dama que ja passa dels quaranta, però que encara està de bon veure. Es vídua i té molts pardals al cap i fins potser en algun altre lloc.

Com que té unes carns molt fermes, i es fa fer massatge, i es pinta i s'estuca i s'empolva i fa servir cremes i cinquanta mil coses més, a estones, encara sembla jove.

L'altra tarda, en un té del "Ritz", un dels seus molts admiradors se li va declarar:

—Donya Rosaura — li va dir — fa vint-i-cinc anys que l'estimo en silenci...!

A la dama no li venia mal la declaració, però va fer un lleuger càlcul mental i l'orgull pogué més que la carn.

—Vint-i-cinc anys! Què ha dit, ara, insolent? Jo només en tinc trenta!

K. Pritxet

PRUDENCIA

EN un examen de noies grandetes:

—Vol dir-me, senyoreta, el que és una cascada,

La noia no respón.

—Què no ho sap, — insisteix la mestressa.

—Saber-ho, si senyora, però em fa vergonya explicar-ho...

Von Bent

—I ara! Què li passa, senyoret?

—Res, noia: que avui he pres doble racció d'EROTYL.

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

FULLEJANT a l'Ateneu una revista catòlica hi hem trobat un article que va encapçalat així:

"El arte y la natalidad".

No havem volgut deturar-nos a llegir-lo.

Perquè l'article en qüestió ens sembla haver endevinat que sols amb l'art que belluga pot estar relacionat.

o o o

TINA xafarderia interessant: A un conegut aristòcrata, propietari d'un important establiment de Barcelona, situat en un dels punts més cèntrics, li ha estat aplicat el tractament del doctor Voronoff.

Amb motiu d'aquesta reparació, entre la gent xafardera dels còrcols de primera classe circulen uns versos, força ben fets, que no reproduïm perquè s'hi fa al·lusió a certs deliciosos pecats comesos en una mena de quarto de mals endressos d'un luxós restaurant barceloní, i, amb aquestes coses, nosaltres no ens hi fem.

Desitjem a l'operat que el novíssim tractament sigui de d'allò de mico i el faci anar ben... valent.

o o o

HA vist la llum pública un nou setmanari titulat "El Sr. Daixonses i la Sra. Dallonses". La capçalera està molt ben combinada i, de lluny, un llegeix "Les Dallonses i els lluny, un llegeix "Els Dallonses i els Deixonses", cosa que sempre fa bonic, particularment per les senyores.

Visqui molts anys el col·lega i tingui sort i demés per satisfacció del gremi agrícola dels masovers.

o o o

A Sitges es va celebrar l'homenatge de Catalunya al gran Rusiñol. LA TUIES no hi va mancar,

perquè no hi podia mancar, encara que hagués anat de part o tinguéssim mal de cap perquè estessin a punt d'arribar-li els pintors.

"La romeria cívica", com en deia un popular rotatiu del matí, fou una cosa verament formidable, i la manifestació d'admiració i simpatia a l'autor de "L'auca del senyor Esteve", un dels actes més bonics que havem presenciats.

Glòria a n'el gran Rusiñol, el cantor del botiguer.

Es "L'alegria que passa" damunt del nostre terrer.

o o o

JA deuen haver llegit la nota judicial del dia.

Un advocat ha presentat una demanda contra la seva ex-xícota, que li va donar carabassa, demanant-li noranta mil peles d'indemnització per despeses i perjudicis soferts.

Amb aquest motiu, el senyor Vilalta i Roca, molt amic nostre per cert, publica un article a "El Diluvio", del qual n'extreiem el següent paràgraf:

"...pero como todos los que, enterados del pequeño drama, musitan: "¿qué habrá sucedido? ¿Qué será? ¿Qué tendrá el novio?", o preguntan maliciosamente: "¿Qué es lo que no tendrá?..."

Conformes, senyor Vilalta; vostè sap bé de què va! Ara, que aquestes preguntes, ni Déu les pot contestar!

L'Afarta Pobres

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

Ronda Sant Pau, 59

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Freu: 4 pessetes

ULLS DE POLL

Jamai en patireu, si proveu el famós

Callicida Cercavins

De venda: Farmàcia Cercavins, Ulló, 5

PATI BLAU

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.

PATI BLAU
on hi trobarà els millors
Café-Flambres-Mariscs Xarcuteria

SASTRERIA

L'ESTISORA

Gran xic i elegància
Casa de confiança

— Preus mòdics —
SALMERON, 69

POMPEYA

POPULAR MUSIC - HALL
Asalto, 193 - Tel. 2458 A
Marqués del Duero, 52

TODOS LOS DIAS
Tarde: A las 3 ½ - Noche: A las 9 ½
Escogido programa del género
frívolo

80 esculturales rumbistas, 80
50 atrayentes artistas, 50

MOULIN ROUGE

Calle Vila y Vilá, 93 y 95
Music-hall de las caras bonitas
Nueva Dirección — Nueva Empresa

VARIETES - ATRACCIONES
REVISTAS - VODEVILS - SKEETS
50 bellas artistas, 50

50 hermosas tanguistas, 50

El mejor programa de
Barcelona

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 5221 - A

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques =Sense rival=

PROVEULES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

MARCA REGISTRADA

NO PIRIN D'OR...

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavides per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pels que ensopenguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la **LOTION LODIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n. 5. Bar.

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'extrem gran de la literatura galant

TITOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º Como estar rápidamente amada.
- 4.º Felicidad conyugal.
- 5.º Soledades.
- 6.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres

30 céntimos

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu depr'ésa per obtenir-lo

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

CHAI LERO

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vias génito urinarias, así hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

Grajeas Austri

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sogalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

Dijous es posarà a la venda el sisè número de

Aventuras Galantes de Jacobo Casanova DE FLOR EN FLOR

Cada quadern magníficament il·lustrat: 30 céntims

—Què t'ha dit aquell beneit.
—Ai, no me'n parlis; una cosa més grossa!